

Arrest

nr. 86 250 van 24 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. BACQUAERT, die *loco* advocaat F. BEN-ASRI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 december 2009 dient de verzoekende partij, van Marokkaanse nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 26 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door:

A., S.(...) (R.R.: (...))

Nationaliteit: Marokko

Geboren te Ait Kamra op (...)1973

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wilt zich beroepen op de criteria 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Hij beweert geen aanvraag te hebben ingediend voor 18.03.2008 omdat dit hem afgeraden werd doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene minimum vijf jaar in België verblijft, zijn leven hier heeft opgebouwd, het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft, geschoold is, medisch wordt opgevolgd, een studio huurt, in zijn eigen onderhoud voorziet, werkbereid is en zicht op werk heeft, Nederlands heeft geleerd, een vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt louter een werkbelofte toe d.d. 29.08.2009 van C.-F.(...) te H.(...). Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.”

Op 22 november 2010 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat wordt gemotiveerd zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste, tweede, derde en vierde middel van haar verzoekschrift voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 8 en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. De verzoekende partij kaart tevens de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing aan.

Waar de verzoekende partij ter adstruering van dit eerste, tweede, derde en vierde middel in haar verzoekschrift het volgende uiteenzet:

“EERSTE MIDDEL: Schending van art. 2 EN 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

1. Algemeen juridisch karakter:

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten². [² S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Antwerpen, Maklu 2007, 148]

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienden de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen³. [³ S. BOUCKAERT, o.c., 149].

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn⁴. [⁴ I. OPDEBEECKEN A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 150].

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenwet, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria 7 te kunnen invoeren.

Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht:

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het verblijf van tot machtiging werd geweigerd.

Verweerder stelt dat verzoeker niet in aanmerking komt om geregulariseerd te worden op grond van het criterium 2.8.B. omdat geen arbeidsovereenkomst voorlegt;

Verweerder heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en geen motivering aangehaald waarom een werkbelofte niet in aanmerking zou kunnen komen;

Verzoeker heeft in zijn verzoek tot machtiging tot verblijf weldegelijk aangehaald dat hij reeds zeer lang in België verblijft, geen enkele voeling meer heeft met zijn vaderland, dat hij in onzekerheid leeft en dus een onhumaan leven leidt;

Gezien het ontbreken van motivering omtrent deze aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden;

Ten onrechte aanvaardt verweerder dit niet als een geloofwaardige poging tot wettig verblijf;

De bestreden beslissing is dan ook onjuist;

Bijgevolg zijn artikel 2 EN 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is;"

en

"TWEEDE MIDDEL: Onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, beslissing overeenkomstig de wet van 29.07.1991

Dat is niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, hetgeen blijkt uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken;

Dat immers de beslissing die genomen werd door de Federale Overheid, dienst Binnenlandse Zaken, dienst Vreemdelingenzaken, onjuist is;

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van gerechtelijke beslissingen, dat de motiveringen wezenlijke waarborg tegen de willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd:

(Cass. 12.05.1932, Pas. 1932,1, 1666).

Dat kan besloten worden dat, indien de bestuurshandelingen niet degelijk gemotiveerd werd zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs van de Minister van Binnenlandse Zaken de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu sprake is van een onjuist en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing dat er toe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Binnenlandse Zaken voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden;

Dat verzoekster niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 26/07/2010;

Dat verzoeker weldegelijk zich kan beroepen op het criterium 2.8.B. van de vernietigde instructie van 19.07.2009;

Dat verzoeker een werkbefoorte voorlegt en dit weldegelijk aantoon dat hij kan tewerkgesteld worden vanaf hij geregulariseerd wordt;

Ten onrechte stelt verweerster dat hiervoor een arbeidsovereenkomst noodzakelijk is;

Verzoeker moet vaststellen dat de vereiste arbeidsovereenkomst een overeenkomst is onder de opschortende voorwaarde hetgeen dezelfde uitwerking heeft als een werkbefoorte;

Dat de toekomstige werkgever weldegelijk bereid is om verzoeker in dienst te nemen van zodra hij geregulariseerd wordt en thans een arbeidsovereenkomst wordt voorgelegd(stuk 3);

Verweerster heeft dan ook haar beslissing onjuist gemotiveerd.

Dat verzoeker opwerpt dat de opgeworpen motieven van weigeringsbeslissing ook volledig onjuist zijn;

Bovendien stelt verweerster ten onrechte dat verzoeker de humanitaire prangende redenen niet aantoon;

De bestreden beslissing is onjuist gemotiveerd;

Dat immers verzoeker weldegelijk heeft aangehaald dat hij sedert zeer lang in België woont(hetgeen door verweerster wordt erkend), bovendien hij geen enkele band meer heeft met zijn vaderland, hij een onhumaan leven leidt;

Dat de bestreden beslissing hieromtrent onjuist is gemotiveerd door te stellen dat verzoeker de prangende redenen niet zou hebben gespecificeerd;

Dat derhalve de bestreden beslissing onjuist is en dient vernietigd te worden gelet alle aangehaalde bovenvermelde redenen;

Dat het middel bijgevolg ernstig is;"

en

"DERDE MIDDEL: SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL:

Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Dat de staatssecretaris zich er toe verbonden heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft beslist om het verzoek van verzoeker tot machtiging tot verblijf als ongegrond te verklaren en het bevel tot het grondgebied te laten betekenen zodat van hem verwacht mag worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst dient in acht te nemen.

Dat immers verzoeker zich op het criterium 2.8.B. heeft gebaseerd met name een werkbefORTE heeft voorgelegd, verblijf sedert minstens 31.03.2007 heeft aangetoond en duurzame lokale verankering heeft aangetoond.

Dat verweerster ten onrechte het criterium niet aanvaardt omdat verzoeker geen arbeidsovereenkomst zou hebben voorgelegd;

Verzoeker merkt vooreerst op dat een arbeidsovereenkomst onder opschortende voorwaarde is met name dat iemand slechts kan tewerkgesteld worden van zodra hij geregulariseerd is ;

Dat een werkbefORTE dezelfde uitwerking heeft als de vereiste arbeidsovereenkomst die dient te worden neergelegd;

Beiden kunnen in geen geval een aanvang nemen zolang verweerster geen positieve beslissing neemt tot machtiging tot verblijf;

Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden daar zij haar onderzoeksplicht niet is nagekomen.

Dat verweerster immers zou moeten weten dat de Federale Overheidsdienst van Werkgelegenheid die de arbeidskaarten aflevert zelf de bevoegdheid heeft om de arbeidsovereenkomsten te controleren en indien nodig zij verzoekt voor bijkomende inlichtingen en voorlegging van een arbeidsovereenkomst;

Dat verweerster blijkbaar niet de nodige communicatie heeft met de Federale Overheidsdienst mbt tot deze arbeidsovereenkomsten die toch een cruciaal element zijn voor regularisatie.

Dat verweerster de onderzoeksplicht had na te gaan hoe dat de Federale Overheidsdienst tot de concrete invulling gaat van de afgifte van de arbeidsovereenkomst, de concrete werkwijze die zij hanteert in haar procedures zodat verweerster had moeten weten dat de Federale Overheidsdienst voor werkgelegenheid zelf niet overgaat tot afgifte van een arbeidskaart tot dat er een arbeidsovereenkomst wordt ingevuld, ondertekend ed;

Ook in huidige situaties waarbij verweerster beslist om een beslissing te nemen tot gegrondheid van de machtiging tot verblijf op grond van het criterium 2.8.B. dient de betrokkene in kwestie op dat ogenblik zich te begeven naar de federale overheidsdienst voor werkgelegenheid met de beslissing van verweerster, waarop de federale overheidsdienst voor werkgelegenheid pas dan actie onderneemt en de betrokkene een blanco arbeidsovereenkomst overmaakt, en de nodige documenten die dienen ingevuld en ondertekend worden;

Het is absoluut niet zo dat de arbeidsovereenkomst die is voorgelegd in het kader van de regularisatie dient aangewend te worden voor de aanvraag voor afgifte van een arbeidskaart;

De betrokkene kan in principe na de beslissing van verweerster een totaal nieuwe toekomstige werkgever aangeven voor de afgifte van een arbeidskaart zodat eigenlijk de onderzoek van verweerster mbt tot de voorgelegde arbeidsovereenkomst in het kader van de regularisatieprocedure een maat voor niets is;

Dat een werkbefORTE dan ook in aanmerking dient te komen daar zij ook onder de opschortende voorwaarde is en verweerster enkel de verblijfsduur van betrokkene in België en de duurzame lokale verankering dient na te gaan;

Dat verzoeker jarenlang in België verblijft, zoals aangetoond, bovendien kan werken zodra hij geregulariseerd wordt, zijn toekomstige werkgever uiteraard bereid is hem in dienst te nemen van zodra hij geregulariseerd is;

Dat verweerster de toekomstige werkgever en of verzoeker de kans had moeten geven om een arbeidsovereenkomst in te dienen na hij geregulariseerd is zoals de Federale Overheidsdienst voor Werkgelegenheid ook doet;

Dat de toekomstige werkgever van verzoeker immers bereid is om verzoeker in dienst te nemen zoals hij heeft gemeld in de werkbefORTE en dit onder de opschortende voorwaarde is dat verzoeker eerst geregulariseerd wordt;

Dat het feit dat beide overeenkomsten, werkbefORTE en arbeidsovereenkomst dewelke verweerster in het kader van de regularisatieprocedure heeft uitgebracht dezelfde uitwerking heeft, blijkt dat de toekomstige werkgever thans bereid is om die arbeidsovereenkomst in te vullen aangezien hij werkelijk verzoeker in dienst wil nemen van zodra hij geregulariseerd is;

Verweerster is dan ook in zijn onderzoeksplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht onvoldoende nagekomen;"

en

"4 DE MIDDEL: SCHENDING VAN HET GELIJKHEIDSBEGINSEL:

De bestreden beslissing is in strijd met het gelijkheidsbeginsel en houdt een schending in van artikel 10 en 11 van de Grondwet;

Dat verweerster stelt dat verzoeker geen beroep kan doen op het criterium 2.8.B. aangezien zijn geen arbeidsovereenkomst voorlegt maar een werkbeloofte;

Dat enerzijds verzoeker naar het bovenvermelde verwijst waar personen die een arbeidsovereenkomst voorleggen wel in aanmerking kunnen komen voor geregulariseerd te worden en personen die een werkbeloofte voorleggen niet;

Dat dit een schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel;

Dat immers beiden overeenkomsten onder de opschortende voorwaarde is en personen slechts kunnen tewerkgesteld worden wanneer zij eerst een positieve beslissing krijgen om geregulariseerd te worden;

Dat bovendien de voorgelegde arbeidsovereenkomst in het kader van de regularisatieprocedure niet moet aangewend worden voor de afgifte van een arbeidskaart en betrokken personen na de beslissing van verweerster een andere arbeidsovereenkomst kunnen voorleggen aan de federale overheidsdienst voor werkgelegenheid zodat verweerster ten onrechte wel een arbeidsovereenkomst in aanmerking neemt en een werkbeloofte niet;

Immers is het aan de federale overheidsdienst voor werkgelegenheid om de nodige documenten af te geven die noodzakelijk zijn voor een afgifte van een arbeidskaart zodat verzoeker weldegelijk in aanmerking komt om geregulariseerd te worden en zijn toekomstige werkgever bereid is om hem in dienst te nemen nadat hij geregulariseerd te worden;

De ongelijke behandeling is dan louter willekeurig en discriminerend;

Dat verzoeker anderzijds opmerkt dat de Staatssecretaris er zich toe verbonden heeft om personen die een aanvraag hebben ingediend tot actualisering in de periode 15/09/2009 tem 15/12/2009 aan DVZ rechtstreeks en in de veronderstelling gingen dat er nog een hangende procedure was en later bleek dat er geen hangende procedure voorhanden was en dus foutief hun aanvraag tot verblijf hebben ingediend, aangezien dit rechtstreeks aan de burgemeester van hun woonplaats diende overgemaakt worden, alsnog in aanmerking komen om hun aanvraag te onderzoeken en een regularisatie-herstelprocedure voorziet voor deze personen binnen de 8 dagen na het aangetekend schrijven van DVZ;

Dat de Staatssecretaris eveneens heeft toegezegd dat de dossiers die te laat zijn ingediend, dus na 15.12.2009 alsnog in aanmerking komen wanneer de stafhouder van de orde stelt dat de advocaat in kwestie te laat het dossier heeft ingediend;

Dat de staatssecretaris dus voor deze twee soort zaken, enerzijds foutieve indiening van het dossier en laattijdig indienen van dossier nog een herziening, herstelprocedure voorziet;

Dat echter verweerster dit niet voorziet voor personen die een werkbeloofte hebben voorgelegd (niettemin dit eveneens onder de opschortende voorwaarde als een arbeidsovereenkomst) zodat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden;

Dat ook voor deze categorie van personen geen herstel-regularisatieprocedure van hun aanvraag moet aanvaard worden;

Dat de ongelijke behandeling op louter willekeurige criteria is gebaseerd zodat dit uiteraard niet kan;

Verweerster had ook voor deze personen de kans moeten geven om een arbeidsovereenkomst voor te leggen;

Dat verzoeker thans een arbeidsovereenkomst voorlegt en dit ook heeft overgemaakt aan verweerster;

Dat immers verzoeker als sanctie moet ervaren omdat een werkbeloofte voorlegt, de ongegrondheid van zijn aanvraag tot verblijf, daar waar hij voldoet aan de voorwaarden en jaar en dag in België verblijft, duurzaam lokaal verankerd is, een arbeidsovereenkomst overmaakt hetgeen uiteraard een zeer zware sanctie is die louter door een eenvoudige verzoek van verweerster had kunnen opgelost worden;

De ongelijke behandeling van verzoeker is in strijd met artikel 10 en 11 van de Grondwet;

Dat deze middel dan ook gegrond en ernstig is;

Tenslotte merkt verzoeker op dat personen die ter goeder trouw geen poging zouden hebben ondernomen tot wettig verblijf voor 18.03.2008 niet in aanmerking komen daar zij die wel een poging tot wettig verblijf hebben ingediend wel in aanmerking komen om geregulariseerd te worden;

Dat dit eveneens een schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel;

Immers is verzoeker ter goeder trouw en verblijft sedert zeer lang in België(minimum 5jaar) zodat de voorwaarde die gesteld wordt men een poging had moeten ondernemen tot wettig verblijf discriminerend en zorgt voor een ongelijke behandeling;

Dat het laatste middel dan ook ernstig is en gegrond;”,

blijkt dat de verzoekende partij, in tegenstelling tot de bestreden beslissing alwaar wordt gesteld dat de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor toepassing van de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie, in het verzoekschrift bijgevolg uitsluitend aanvoert dat zij hieraan wél voldoet en wél in aanmerking komt om te worden geregulariseerd. Deze criteria 2.8A en 2.8B, werden geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De Raad stelt daarbij vast dat het gehele betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, meer in het bijzonder van de criteria 2.8A en 2.8B, te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

2.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar de redenen waarom de elementen die de verzoekende partij heeft aangehaald in haar aanvraag niet volstaan om haar te machtigen tot verblijf en de aanvraag bijgevolg ongegrond verklaard wordt. In de tweede bestreden beslissing wordt verder, bij verwijzing naar en in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten en meer specifiek niet in bezit is van een geldig visum.

2.2.1 De verzoekende partij voert aan dat de *“Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens (moet) vermelden waarom zij meent één van de criteria (van artikel) 7 te kunnen inroepen”*. Uit de tweede bestreden beslissing blijkt echter duidelijk, overeenkomstig artikel 8 van de vreemdelingenwet, welke bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet werd toegepast, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet: *“wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”*. De bij artikel 2 vereiste documenten zijn de documenten die vereiste zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit, of een geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België. In de tweede bestreden beslissing wordt er naast deze juridische verwijzing ook gemotiveerd waarom deze werd toegepast, met name omdat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum.

De verzoekende partij kan dus niet worden gevolgd waar zij meent dat de juridische en feitelijke gegevens die aan de oorsprong liggen van de tweede bestreden beslissing, niet vermeld worden in deze beslissing. De verzoekende partij maakt inzake de tweede bestreden beslissing niet duidelijk op welk punt de motivering ervan haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsverplichting.

De schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

2.2.2 Waar de verzoekende partij voor wat betreft de eerste bestreden beslissing stelt dat een motivering ontbreekt omtrent de door haar aangehaalde en voorgebrachte stukken en tevens aankaart dat geen belangenafweging werd gemaakt, dient vooreerst opgemerkt dat de verzoekende partij hierbij nalaat om te verduidelijken met welke door haar voorgebrachte stukken geen rekening zou zijn gehouden. Vervolgens dient gesteld dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt te veronderstellen, de door haar ingeroepen formele motiveringsplicht evenwel niet tot gevolg heeft dat uit een beslissing een belangenafweging dient te blijken. De formele motiveringsplicht voorziet slechts dat de motivering dient aangepast te zijn aan het belang van de beslissing. Zo zal een ruimere motivering vereist zijn indien een beslissing zeer verstrekkende gevolgen heeft. *In casu* heeft de verwerende partij bij verwijzing naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de redenen uiteengezet waarom de elementen die de verzoekende partij heeft aangehaald in haar aanvraag niet volstaan om haar te machtigen tot verblijf en de aanvraag bijgevolg ongegrond verklaard wordt. Deze

motivering is pertinent en draagkrachtig. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt geenszins.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenmin in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt inzake de eerste bestreden beslissing evenmin duidelijk op welk punt de motivering ervan haar niet in staat stelt te begrijpen van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsverplichting.

2.2.3 Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

2.3 Voorts dient op het volgende gewezen te worden:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om

gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen in de middelen die een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

2.4 Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt ook niet, nu de verzoekende partij in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245).

De Raad wijst er bovendien op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Het is aldus niet relevant dat, zoals de verzoekende partij beweert, de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde (procedurele) toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

De middelen zijn in al hun onderdelen ongegrond.

2.5 Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat dit bevel is genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing, zoals ook uitdrukkelijk uit de eerste en in enige mate uit de tweede bestreden beslissing blijkt, en dat de verzoekende partij ten aanzien van de tweede bestreden beslissing - naast de vermeende schending van de formele motiveringsverplichting met vermelding van de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet- geen specifieke middelen aanvoert, zodat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, samen met het beroep tegen de eerste bestreden beslissing, wordt verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS